

Žalobce:

Calla – Sdružení pro záchranu prostředí, IČ: 625 36 761, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, 370 01 České Budějovice

Právně zastoupen:

Mgr. Pavlem Douchou, advokátem zapsaným v seznamu advokátů České advokátní komory pod ev. č. 14553, se sídlem Údolní 33, 602 00 Brno, ID DS: b7bpfrg

Žalovaný:

Ministerstvo životního prostředí, IČ: 001 64 801, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

**Žaloba proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne
29. 4. 2015, č. j. 1063/M/15 25594/ENV/15**

Soudní poplatek bude uhrazen na výzvu soudu

Přílohy:

- *plná moc k zastupování žalobce*
- *rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1063/M/15 25594/ENV/15*
- *rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy VII ze dne 20. 10. 2014, č. j. 2092/560/14 73273/ENV/14*

I. Skutkový stav

Dne 28. 1. 2013 byla doručena Ministerstvu životního prostředí žádost Správy úložišť radioaktivních odpadů (dále jen „**SÚRAO**“) zastoupené společností DIAMO, státní podnik, odštěpný závod GEAM, o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Kraví hora.

Ačkoliv Ministerstvo životního prostředí žádosti SÚRAO svým rozhodnutím ze dne 30. 5. 2013, č. j. 187/560/13 5828/ENV/13 (dále jen „**rozhodnutí z května 2013**“) vyhovělo, bylo rozhodnutí z května 2013 k rozkladu žalobce zrušeno rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 23. 12. 2013, č. j. 5389/M/13 89346/ENV/13 (dále jen „**rozhodnutí o rozkladu z prosince 2013**“), a to pro nevypořádání některých námitek žalobce.

Žalobce v rámci řízení před Ministerstvem životního prostředí vedle porušení ustanovení správního řádu namítal především, že SÚRAO nebylo oprávněno žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Kraví hora vůbec podávat, jelikož nebyly splněny podmínky stanovené v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013, zejména nebyl získán souhlas dotčených obcí, respektive nebyly uzavřeny s obcemi písemné dohody se zapojením lokality do výběru. Navíc je žádost SÚRAO ve znění jejího doplnění zmatečná co do doby, po kterou bylo o stanovení průzkumného území žádáno, ale též co do etapy prací, pro kterou bylo o průzkumné území žádáno. Žalobce též namítal nevhodnost lokality pro umístění hlubinného úložiště, přičemž odkazoval na početné studie a dokumenty jeho tvrzení podporující. V rámci doplnění svého vyjádření ze dne 6. 8. 2014 poukazoval na další veřejné zájmy, které převyšují zájem na dalším průzkumu a budoucím využití lokality a navrhovali další důkazy do spisu.

Ministerstvo životního prostředí žádosti SÚRAO vyhovělo a rozhodnutím ze dne 20. 10. 2014, č. j. 2092/560/14, 73273/ENV/14, GEO 4/2013 stanovilo průzkumné území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Kraví hora (dále jen „**rozhodnutí MŽP**“).

Žalobce podal proti rozhodnutí MŽP v zákonné lhůtě rozklad, který odůvodnil nezákonností postupu Ministerstva životního prostředí při odstraňování zmatečnosti žádosti SÚRAO, nesprávným posouzením otázky oprávnění žadatele podat žádost o stanovení předmětného průzkumného území, nezákonností v postupu Ministerstva životního prostředí, v důsledku něhož bylo žalobci upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jakož i porušením zákona při posuzování veřejných zájmů.

Ministr životního prostředí však svým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1063/M/15 25594/ENV/15 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) rozklad žalobce zamítl a rozhodnutí MŽP potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 5. 2015.

Žalobce tak tímto napadá napadené rozhodnutí v zákonné lhůtě žalobou podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**soudní řád správní**“), a to v **plném rozsahu**.

Pro případ postupu Městského soudu v Praze podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního napadá žalobce v **plném rozsahu** taktéž rozhodnutí MŽP.

II. Důvody žaloby

Žalobce shledává napadené rozhodnutí i rozhodnutí MŽP za nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zároveň má za to, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, je zatíženo takovými vadami, které musí vést ke zrušení rozhodnutí z něho vzešlého.

2.1 nezákonnost pro nesprávné posouzení aplikace správního řádu v rozhodnutí MŽP a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevypořádání námítka žalobce

Žalobce již v rámci svého vyjádření v řízení před Ministerstvem životního prostředí poukazoval na skutečnost, že se na rozhodování ve věci musí uplatnit požadavky správního řádu, mimo jiné ve vztahu k náležitostem žádosti SÚRAO o vydání rozhodnutí.

Ministerstvo životního prostředí tyto námitky v rámci svého rozhodnutí z května 2013 odmítlo s tím, že správní řízení je vedeno striktně podle geologického zákona, a tudíž se dále námitkami žalobce týkajícími se správního řádu nezabýval. Žalobci však dal za pravdu ministr životního prostředí ve svém rozhodnutí o rozkladu z prosince 2013 a zavázal Ministerstvo životního prostředí, aby se při dalším rozhodování zabývalo všemi námitkami žalobce.

Přestože bylo tedy Ministerstvo životního prostředí při svém rozhodování završeném rozhodnutím MŽP vázáno právním názorem ministra životního prostředí, odmítlo se opětovně zabývat námitkami žalobce stran požadavků správního řádu: „*Vzhledem k tomu, že správní řízení je vedeno striktně v souladu s podmínkami § 4 a 4a geologického zákona, **správní orgán se dále nezabýval námitkami vztaženými k zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů**, ve smyslu právní zásady „lex specialis derogat legi generali“*“ (viz str. 14 rozhodnutí MŽP, zvýraznění žalobce).

Takový postup Ministerstva životního prostředí nelze než shledat za nezákonný, neboť je nejenom v rozporu s § 1 odst. 2 správního řádu, nýbrž též v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož bylo Ministerstvo životního prostředí při vydávání rozhodnutí MŽP vázáno právním názorem, že se má vypořádat též s námitkami žalobce týkajícími se správního řádu. Nedodržení právního názoru vysloveného v rozhodnutí o rozkladu z prosince 2013 přitom zásadně způsobuje nezákonnost, popřípadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí vydaného v novém řízení (zde rozhodnutí MŽP).

Přestože uvedenou nezákonnost žalobce namítal v rámci svého rozkladu, **ministr životního prostředí se k této námitce žalobce v napadeném rozhodnutí blíže nevyjádřil**. Stejně jako rozhodnutí MŽP je tak třeba shledat napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, respektive nezákonné pro nesprávný právní názor o neaplikování správního řádu na předmětné řízení.

2.2 postup SÚRAO při podání žádosti o stanovení průzkumného území byl nezákonný

Žalobce již v rámci řízení před Ministerstvem životního prostředí upozorňoval na skutečnost, že SÚRAO je podle § 26 odst. 4 zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**atomový zákon**“) oprávněna vykonávat svou činnost toliko na základě schváleného plánu činnosti. V době podání žádosti o stanovení průzkumného území (28. 1. 2013), jakož i v době jejího doplnění (20. 2. 2013) byl v platnosti Plán činnosti a rozpočet Správy úložišť radioaktivních odpadů na rok 2013, tříletý plán a dlouhodobý plán (dále jen „**Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013**“) přijatý usnesením vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012. V Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 se pak uvádí, že strategie postupu SÚRAO k ověření vhodnosti lokality pro budoucí hlubinné úložiště a k výběru dvou kandidátních lokality předpokládá jednání s obcemi s cílem získání jejich souhlasu se zapojením do výběru lokality a dále že SÚRAO k tomu předpokládá uzavření písemných dohod s jednotlivými obcemi a že teprve po získání tohoto souhlasu podá SÚRAO předmětnou žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry. Z uvedeného je tedy patrné, že SÚRAO podalo žádost o stanovení průzkumného území v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013 a ve smyslu § 26 odst. 4 atomového zákona tak nebylo vůbec k podání takové žádosti oprávněno.

V rozhodnutí MŽP je k této námitce žalobce uvedeno, že průzkumné území bylo stanoveno se souhlasem dotčených obcí a že v případě obcí Sejřek a Bukov rozhodnutí plně respektuje jejich souhlas a požadavky.

Uvedené závěry Ministerstva životního prostředí považoval žalobce za zjevně vnitřně rozporné. Navíc poukázal na skutečnost, že namítal nezákonný postup SÚRAO již při podávání žádosti o stanovení průzkumného území, nikoliv toliko nezákonnost při vydávání rozhodnutí MŽP, z čehož dovodil nedostatečnost vypořádání své námitky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí MŽP. Žalobce též upozornil na skutečnost, že uvedený postup SÚRAO bylo možné hodnotit jako správní delikt ve smyslu § 41 písm. f) atomového zákona a že je tedy absurdní za takové situace považovat nezákonný postup SÚRAO za legální krok k zahájení řízení a nechat takové nezákonné jednání vyústit v právně platný výsledek. Žalobce zároveň poukázal též na rozpor s usnesením vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012, kterým byl Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 schválen, přičemž usnesení vlády jsou pro SÚRAO co by organizační složku zřízenou Ministerstvem průmyslu a obchodu právně závazná. Nakonec lze poukázat na skutečnost, že svým postupem SÚRAO neprokázala a ani nemohla prokázat oprávnění k podání žádosti ve smyslu § 30 odst. 5 správního řádu. Ministerstvo životního prostředí, tak měla SÚRAO vyzvat k prokázání jeho oprávnění. Neprokázala-li by SÚRAO své oprávnění, mělo být řízení o stanovení průzkumného území zastaveno.

Ministr životního prostředí se námitkami žalobce zabýval pouze částečně. Především uvedl, že SÚRAO vykonává svou činnost též na základě svého statutu schváleného usnesením vlády č. 801 ze dne 10. 11. 2010, kde se v článku 3 odst. 2 uvádí, že hlavní činnosti SÚRAO vyplývají z předmětu činnosti SÚRAO, přičemž je odkázáno na § 26 odst. 3 atomového zákona, podle něhož je předmětem činnosti SÚRAO mimo jiné též příprava, výstavba, uvádění do provozu, provoz a uzavření úložišť radioaktivních odpadů a monitorování jejich vlivu na okolí. Podle názoru ministra životního prostředí podání předmětné žádosti pod tuto činnost spadá. Co se týče dodržení usnesení vlády, pak odkazuje ministr životního prostředí na usnesení vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013, kterým byl postup pro vyhledání vhodné lokality pro hlubinné úložiště změněn (souhlas obcí již nebyl dále vyžadován).

Žalobce především poukazuje na skutečnost, že se ministr životního prostředí vůbec nezabýval nutností postupu podle § 30 odst. 5 správního řádu, a to přestože žalobci není známo, že by jím odkazovaný statut SÚRAO byl obsažen ve správním spise, a tedy, že by jím SÚRAO své oprávnění kdy prokazovala.

Obdobně **nebyla vypořádána námitka žalobce, že z jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu dle § 41 písm. f) atomového zákona nemůže vyplynout právně závazný úkon vedoucí k zahájení správního řízení.**

Nakonec se ministr životního prostředí nezabýval ani vnitřní rozporností vypořádání námitky v rámci rozhodnutí MŽP. Z výše uvedených důvodů je tak třeba považovat rozhodnutí MŽP, stejně jako napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Dle názoru žalobce však nemůže obstát ani samotný závěr, že SÚRAO podala žádost sice v rozporu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, ale v souladu s předmětem své činnosti vymezené v § 26 odst. 3 atomového zákona ve spojení s článkem 3 odst. 2 statutu SÚRAO. Článek 3 odst. 2 statutu SÚRAO stejně jako § 26 odst. 3 atomového zákona totiž pouze stanovují, co je předmětem činnosti SÚRAO, nikoliv jakým způsobem má být tato činnost vykonávána. Navíc **činnost SÚRAO podle § 26 odst. 3 atomového zákona má být vykonávána právě na základě plánu činnosti SÚRAO, který je zakotven v § 26 odst. 4 atomového zákona a ze**

systematického hlediska musí mít přednost před obecnou úpravou činnosti SÚRAO. Pokud navíc Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 stanovuje pro určité činnosti SÚRAO dle § 26 odst. 3 atomového zákona přísnější podmínky, pak musí mít tyto podmínky přednost před obecným vymezením činnosti SÚRAO dle § 26 odst. 3 atomového zákona. V opačném případě by podmínky obsažené v Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 byly toliko obecnou proklamací a ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona by postrádalo smysl.

2.3 žalovaný nezákonně vypořádal námitky žalobce stran nedostatků žádosti SÚRAO

Žalobce v rámci řízení před Ministerstvem životního prostředí namítal, že žádost SÚRAO včetně jejího doplnění nemůže obstát, neboť v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 písm. e) geologického zákona neuvádí jasně a srozumitelně etapu prací, cíl, rozsah a způsob provádění prací a dobu, na kterou má být průzkumné území stanoveno, tedy základní klíčové informace, na základě kterých mělo Ministerstvo životního prostředí o stanovení průzkumného území rozhodnout.

a) nedostatky žádosti stran doby, na kterou má být průzkumné území stanoveno

Z postupu SÚRAO není patrné, na jakou dobu mělo být průzkumné území stanoveno. Ve své žádosti SÚRAO žádala o stanovení průzkumného území do roku 2018, zatímco v doplnění žádosti z února 2013 požadoval SÚRAO stanovení průzkumných území toliko do roku 2016, a to aniž by se jakkoliv vymezil vůči svému požadavku uvedenému v žádosti.

Základní údaje týkající se žádosti, jako je doba stanovení průzkumných prací, musí být jasné, konkrétní a nevyvolávající žádné pochyby, v opačném případě je dán rozpor nejen s § 4 odst. 2 písm. e) geologického zákona, ale též s § 45 odst. 2 správního řádu, dle kterého musí být ze žádosti patrné, čeho se žadatel domáhá. Zmatečnost žádosti v části toho, co se jí navrhuje, tedy na jakou dobu má být průzkumné území stanoveno, je podstatnou vadou žádosti, pro kterou je možné i řízení zastavit (srov. Jemelka, L.; Pondělíčková, K.; Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 212).

Ministerstvo životního prostředí námitku žalobce stran uvedeného rozporu vypořádalo konstatováním, že v souladu se zavedenou praxí svým rozhodnutím direktivně stanovuje dobu platnosti rozhodnutí do 31. 12. 2016 (srov. str. 15 a 16 rozhodnutí MŽP).

Proti uvedenému vypořádání námitky žalobce v rozhodnutí MŽP brojil žalobce též v rámci svého rozkladu, když odmítl direktivní stanovení doby platnosti rozhodnutí a požadoval, aby bylo v souladu se správním řádem vyžádáno upřesnění žádosti samotným žadatelem.

Ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí k uvedl k námitce žalobce toliko, že žádost byla omezena z hlediska časového období, během něhož měly být geologické práce prováděna.

Takové vypořádání námitky žalobce nelze považovat za dostačující, a v daném případě ani srozumitelné, neboť z něj není patrné, na základě čeho byla žádost takto omezena. Pokud byla omezena direktivně Ministerstvem životního prostředí, pak nelze než dospět k závěru, že se ministr životního prostředí vůbec s námitkou žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval.

b) nedostatky žádosti stran etapy prací, pro kterou má být průzkumné území stanoveno

Z žádosti o stanovení průzkumného území, kterou podala SÚRAO, není vůbec zřejmé, pro jakou etapu prací má být průzkumné území stanoveno. SÚRAO svou žádost vymezila na etapu vyhledávání a etapu průzkumu, zatímco v doplnění žádosti toliko etapu vyhledávací.

Stejně jako v případě údajů o době stanovení průzkumných prací též etapa prací, pro kterou má být průzkumné území stanoveno, nemůže vyvolávat pochybnosti, neboť jinak vyvstane opět rozpor s § 4 odst. 2 písm. e) geologického zákona a § 45 odst. 1 správního řádu.

V rozhodnutí MŽP je uvedeno, že žadatel sám zúžil obsah své žádosti a že takový postup je v souladu se správním řádem.

Takový závěr Ministerstva životního prostředí ale nemá oporu ve spise, kdy z něj není patrné, že by SÚRAO podala žádost o zúžení obsahu své žádosti, respektive částečnému zpětvzetí své žádosti. SÚRAO svým podáním ze dne 20. 2. 2013 svou žádost toliko doplnil. V důsledku toho obsahovalo řízení dva proti sobě jdoucí požadavky SÚRAO co by žadatele stran etapy prací, pro které má být průzkumné území stanoveno. Ministerstvo životního prostředí přitom neprovedlo žádný úkon, kterým by umožnilo SÚRAO jeho požadavek upřesnit a žalobci umožnilo se tak vyjádřit kvalifikovaně toliko k té části žádosti, o které bylo následně rozhodováno. O žádosti v podobě, v jaké je obsažena ve spise a s přihlédnutím k jejímu doplnění ze dne 20. 2. 2013 totiž nebylo možné rozhodnout pro její nesrozumitelnost a rozpor s výše uvedenými ustanoveními zákona.

Nápravu však nepřineslo ani napadené rozhodnutí, v rámci kterého ministr životního prostředí toliko zopakoval, že SÚRAO předmětnou žádost zúžil toliko na etapu vyhledávání a že rozhodnutí MŽP bylo vydáno v souladu s požadavky správního řádu.

Z uvedeného je patrné, že se ministr životního prostředí vůbec námitkou žalobce stran nezákonného postupu Ministerstva životního prostředí nezabýval, čímž zatížil napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, pro něhož musí být napadené rozhodnutí zrušeno.

2.4 nepřezkoumatelnost rozhodnutí MŽP pro nesprávné vedení spisu správního orgánu

Žalobce v rámci rozkladu namítal, že správní spis neobsahoval veškeré dokumenty týkající se řízení, na něž žádost SÚRAO odkazovala, ani veškeré podklady rozhodnutí MŽP. Žalobce přitom nepovažoval na možné vést tyto materiály toliko v elektronické podobě na internetových stránkách SÚRAO, kde s nimi mohl SÚRAO manipulovat, a ve spise evidovat toliko odkazy na uvedené internetové stránky. Některé níže uvedené podklady rozhodnutí MŽP se žalobci ani nepodařilo získat, čímž bylo porušeno jeho práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Ministr životního prostředí však v rámci napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že měl žalobce možnost se vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí, o čemž svědčí skutečnost, že v rámci svých podání podrobně tyto dokumenty komentují.

K uvedenému žalobce především uvádí, že se ministr životního prostředí vůbec nezabýval tím, zda vedení spisu Ministerstvem životního prostředí, kdy jeho jednotlivé dokumenty se nacházely na internetových stránkách SÚRAO, tedy subjektu, který z povahy řízení hájí odlišné zájmy ve věci a který s nimi tak mohl v průběhu řízení manipulovat, bylo provedeno v souladu s právními předpisy. V tomto ohledu je třeba shledat napadené rozhodnutí především nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Je přitom zjevné, že vedení **spisu neobsahujícího veškerá podání, písemnosti a další dokumenty vztahující se k předmětnému řízení, případně jejich přílohy je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 17 správního řádu.** Uvedené ustanovení počítá s uchováváním dokumentů mimo spis výhradně v případech stanovených zvláštním zákonem, a to toliko z důvodu ochrany utajovaných informací či jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti.

Co se týče obsahu dokumentů dostupných toliko z internetových stránek, vyjadřoval se k této problematice již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, když uvedl, že „obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být – a obvykle též je – proměnlivý v čase“ (k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70, bod 28) a že „**pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu by v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).** Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžiku soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžiku správního rozhodnutí“ (srov. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, zvýraznění žalobce). **Jelikož vedlo Ministerstvo životního prostředí správní spis toliko evidencí odkazů na internetové stránky SÚRAO, co by žadatele, zatížilo tak své rozhodnutí vadou, která vede k nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, stejně jako napadeného rozhodnutí.**

2.1 porušení práva žalobce na vyjádření se k podkladům rozhodnutí MŽP

Vzhledem k výše uvedenému a skutečnosti, že k některým dokumentům nebylo možné se dostat ani z internetových stránek SÚRAO, namítal žalobce též porušení jeho práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí MŽP.

Ministr životního prostředí však v rámci napadeného rozhodnutí označil námitku žalobce za účelovou stavíce na tvrzení, že žalobce některé z těchto dokumentů v rámci svých podání podrobně komentoval.

K uvedenému žalobce v kontextu výše uvedeného nesprávného vedení spisu Ministerstvem životního prostředí odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012 – 54, kdy uvádí, že „*důsledné respektování pravidel pro řádné vedení správního spisu je předpokladem pro naplnění práva účastníků řízení seznámit se s podklady rozhodnutí prostřednictvím nahlížení do spisu a na něj navazujícího práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu).*“ Už jen samotná skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí vydalo rozhodnutí, aniž by mělo oporu v řádně vedeném spise, zatěžuje celé řízení vadou, která musí mít za následek jeho zrušení. Jelikož pak ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí tuto vadu nerefletoval a nevypořádal se s námitkou žalobce dostatečným způsobem, nemůže obstát v soudním přezkumu ani napadené rozhodnutí.

Skutečnost, zda se nakonec žalobce k podkladům rozhodnutí „svou cestou“ dostali či nikoliv, nemůže na uvedené vadě řízení ničeho měnit. **Nelze totiž předvídat, zda žalobce skutečně vycházel ze stejné verze daných dokumentů, jaké mělo k dispozici Ministerstvo životního prostředí.** Například na internetových stránkách žalobce bylo možné ke dni podání rozkladu dohledat toliko Koncepti nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem z ČR toliko ve verzi z června 2001, nikoliv ve verzi z roku 2002, na kterou je v řízení odkazováno.

Navíc je třeba dodat, že na internetových stránkách žadatele ani jiných subjektů se nepodařilo dohledat usnesení vlády č. 487/2002 Sb., kterým měla být výše uvedená koncepce nakládání s radioaktivními odpady schválena, neboť na stránkách Vlády České republiky jsou evidována pouze usnesení vlády před rokem 2004. Stejně tak nebylo možné dohledat Plán činnosti a rozpočet Správy úložišť radioaktivních odpadů na rok 2014, tříletý plán a dlouhodobý plán, který měl být veden na stránkách Vlády České republiky pod číslem 1376/13. **Ministr životního prostředí se však v napadeném rozhodnutí dostupností těchto dokumentů vůbec**

nezabýval a toliko paušálně odkázal na skutečnost, že žalobce blíže neurčené dokumenty v rámci svých podáních podrobně komentoval. Takové vypořádání námitek žalobce nelze považovat za přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí by tak mělo být zrušeno a ministři životního prostředí uloženo, aby se podrobně zabýval dostupností všech podkladů rozhodnutí MŽP. Jelikož však toto není z výše uvedených důvodů možné, mělo by být zrušeno též rozhodnutí MŽP a spis doplněn tak, aby mohl být veden řádným způsobem a žalobce se mohl vyjádřit skutečně ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých Ministerstvo životního prostředí vycházelo.

2.5 Při posuzování veřejných zájmů nebylo zohledněno následné využití předmětného území

Podle § 22a odst. 1 a § 4a odst. 6 geologického zákona musí Ministerstvo životního prostředí žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry zamítnout mimo jiné tehdy, pokud další veřejný zájem převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití území.

Uvedené potvrzuje také judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou bylo Ministerstvo životního prostředí upozorněno již v rámci předchozího rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23. 12. 2013, který mimo jiné dospěl k závěru, že „**ministerstvo musí z úřední povinnosti zkoumat již v řízení o žádosti o stanovení průzkumného území Kraví hora pro ověření homogenní přírodní geologické struktury – horninového bloku s vhodnými geotechnickými vlastnostmi pro navazující průzkumné – geologické práce, zda neexistuje další veřejný zájem, který by převyšil zájem na následném určitém způsobu využití tohoto konkrétního území**“ (srov. str. 7 rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23. 12. 2013, zvýraznění žalobce). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 – 190 se pak dle § 4a odst. 6 geologického zákona posuzuje „**nejen zájem na dalším průzkumu, ale současně — viz použití spojky „a“ — na následném využití výhradního ložiska. To má svoji logiku, neboť jinak by průzkum byl samoučelný. Ministerstvo musí posoudit zejména ty skutečnosti, které jsou demonstrativně uvedeny v citovaném ustanovení. V dané věci bylo posuzováno, zda veřejný zájem na ochraně životního prostředí převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Již ve stadiu rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území je tedy při posuzování dalšího veřejného zájmu správní orgán povinen posoudit nejen míru zájmu na dalším průzkumu, ale i míru zájmu na následném využití výhradního ložiska**“ (zvýraznění žalobce).

Ministerstvo životního prostředí při vydávání rozhodnutí MŽP však nezohlednilo dostatečně zájmy na následném využití území, respektive v rozhodnutí MŽP chybí úvaha, na základě jakých myšlenkových pochodů Ministerstvo životního prostředí dospělo k závěru, že neexistuje veřejný zájem, který by převyšil zájem na následném využití výhradního území. Z uvedeného důvodu namítal žalobce v rámci svého rozkladu nepřezkoumatelnost rozhodnutí MŽP pro nedostatek důvodů.

Ministr životního prostředí však v napadeném rozhodnutí bez dalšího vysvětlení změnil svůj právní názor uvedený v předchozím rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 22. 12. 2013, když uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí, že je „*dána povinnost ministerstva poměřovat veřejné zájmy pouze se zájmem na dalším vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry, nikoliv již se zájmem na následném vybudování HÚ.*“

Závěry uvedené v napadeném rozhodnutí jsou však nejenom neodůvodněnou změnou rozhodovací praxe ministra životního prostředí a tedy porušením zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, ale především též excesem, který vybočuje z právních závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu.

K uvedenému navíc žalobce uvádí, že na základě současného stavu správního spisu nemůže ani Ministerstvo životního prostředí kvalifikovaně ve věci rozhodnout, neboť žadatel neuvedl

ničeho, z čeho by bylo možné zjistit parametry budoucího záměru, pro něhož mají být práce na stanoveném průzkumném území prováděny. Ministerstvo životního prostředí tak mělo SÚRAO vyzvat k doplnění těchto informací a na základě nich teprve kvalifikovaně ve svém rozhodnutí rozvést úvahy o veřejném zájmu na budoucím využití území. Jelikož tak Ministerstvo životního prostředí neučinilo, **rozhodovalo Ministerstvo životního prostředí o stanovení průzkumného území za účelem ověření případné realizace záměru, o jehož dopadech na území a jiné veřejné zájmy nemá žádných informací, respektive tedy rozhodovalo na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu**, čímž zatížilo své rozhodnutí vadou mající vliv na samotné rozhodnutí, pro kterou musí být rozhodnutí MŽP zrušeno.

Jelikož ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí uvedené skutečnosti nerefletoval, respektive založil své rozhodnutí na nesprávném právním závěru rozporným se svou předchozí rozhodovací praxí, jakož i judikaturou Nejvyššího správního soudu, musí být pro tuto nezákonnost zrušeno též napadené rozhodnutí.

2.6 Ministerstvo životního prostředí nesprávně posoudilo váhu různých aspektů veřejného zájmu ve věci

Žalobce brojil v rámci svého rozkladu proti posouzení otázky veřejného zájmu Ministerstvem životního prostředí v rámci rozhodnutí MŽP, kdy toto vybočilo z mezí správního uvážení a námitky jiných ve věci relevantních veřejných zájmů v rozhodnutí MŽP nezohlednilo, anebo je dezinterpretovalo. Uvedeným postupem pak porušilo § 4a odst. 6 geologického zákona stejně jako § 50 odst. 3 správního řádu.

a) posouzení veřejného zájmu hospodárnosti a efektivity nakládání s veřejnými prostředky

K veřejnému zájmu představovanému požadavkem na hospodárnost a efektivitu nakládání s veřejnými prostředky uvedl ministr životního prostředí na straně 6 napadeného rozhodnutí toliko, že *„je věcí žadatele, v jaké lokalitě, popř. v kolika lokalitách, požaduje stanovit PÚZZK za účelem zjištění vhodných podmínek pro vybudování HÚ.“* Naopak za nevhodné označil hypoteticky situaci, kdy by bylo hlubinné úložiště budováno bez řádného geologického průzkumu.

Žalobce má však za to, že uvedený závěr ministra životního prostředí by mohl obstát toliko v oblasti soukromého podnikání, kdy je skutečně věcí soukromé osoby, jak naloží se svým rozpočtem. V oblasti veřejného hospodaření je SÚRAO vázána principy hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti nakládání s veřejnými prostředky (tzv. zásady 3E). Výběr lokalit tak nemůže být svévolný a ignorovat stávající výsledky průzkumů i názory odborné veřejnosti na vhodnost lokality a postup SÚRAO při vypisování veřejných zakázek na průzkumy dalších lokalit nemůže být též omezen toliko rozpočtem. Žalobce má tedy za to, že v případě, kdy je žadatelem subjekt veřejného práva, musí Ministerstvo životního prostředí, respektive ministr životního prostředí přihlížet též ke skutečnosti, zda nedochází ke zjevně nevhodnému využívání veřejných prostředků, a v případě, že tomu tak je, průzkumné území nestanovit a žádost SÚRAO zamítnout.

Žalobce se tedy domnívá, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním názoru ministra životního prostředí, a proto musí být Městským soudem v Praze zrušeno, přičemž žádá Městský soud v Praze, aby uložil ministrovi životního prostředí, resp. Ministerstvu životního prostředí, aby se při dalším rozhodování zabýval podrobně otázkou, zda v dané věci nedochází ke zjevně nevhodnému využívání veřejných prostředků, kterýžto veřejný zájem by musel převážet nad zájmem na vymezení průzkumného území.

b) posouzení veřejného zájmu vyjádřeného v referendu obce Bukov

Žalobce považoval za nutné posuzovat veřejný zájem také ve vztahu k výsledku referenda z ledna 2013 proběhlého v obci Bukov, v němž se občané obce vyslovili proti spolupráci obce se SÚRAO na vybudování hlubinného úložiště a proti tomu, aby se takové hlubinné úložiště v blízkosti obce nacházelo.

Vzhledem k tomu, že se k danému veřejnému zájmu Ministerstvo životního prostředí vůbec nevyjádřilo, navrhl žalobce zrušení rozhodnutí MŽP pro nepřezkoumatelnost.

Ministr životního prostředí k uvedenému v napadeném rozhodnutí nicméně uvedl, že lze posuzovat toliko zájmy, které z povahy věci vůbec připadají v úvahu. K uvedenému veřejnému zájmu však nebylo možno přihlédnout, neboť pokud by nebylo možné z důvodu tohoto veřejného zájmu žádosti SÚRAO vyhovět, nemohla by být již lokalita nijak dále prozkoumána z hlediska její přijatelnosti pro vybudování hlubinného úložiště. Z toho důvodu pak nebylo možné k uvedenému veřejnému zájmu přihlédnout.

Uvedené vypořádání námitek žalobce nelze než považovat za nedostatečné, ba dokonce by bylo možné se domnívat, že se jedná o výsměch jakémukoliv posuzování veřejných zájmů při rozhodování správních orgánů.

Právě z důvodu, že zde existují zájmy, které mohou převážit zájmy na stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry, byla v zákoně povinnost tyto zájmy poměřovat. Pokud by nebylo možné přihlédnout k žádnému veřejnému zájmu, který může převážit zájmy na stanovení takového průzkumného území jen z důvodu, že by pak takové průzkumné území nemohlo být stanoveno, potom by celý institut posuzování veřejných zájmů ztrácel na významu.

Jak již žalobce uvedl výše, v rozhodnutí MŽP není posouzení uvedeného dotčeného zájmu věnována žádná pozornost. V napadeném rozhodnutí se pak ze shora uvedených důvodů vůbec k tvrzenému veřejnému zájmu nepřihlíželo. Z těchto důvodů považuje žalobce rozhodnutí MŽP i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud v Praze by tedy měl napadené rozhodnutí i rozhodnutí MŽP zrušit a uložit Ministerstvo životního prostředí se námitkami žalobce dostatečně ve svém novém rozhodnutí zabývat.

c) posouzení veřejného zájmu na ochraně obcí, u nichž nebyl získán jejich souhlas

Žalobce shledal veřejný zájem též na ochraně lokalit, u nichž nebyl získán souhlas obcí, přičemž tento veřejný zájem byl deklarován již v rámci plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013. Obdobně lze poukázat na Politiku územního rozvoje 2008, která na straně 78 předpokládá pro umístění hlubinného úložiště provést výběr dvou nejvhodnějších lokalit pro jeho realizaci do roku 2015 za účasti dotčených obcí. Účast dotčených obcí je přitom nutno vykládat tak, že se vyžaduje souhlas těchto obcí, jelikož jejich účast je zajištěna již zákonem a bylo by proto obsoletní takový požadavek jinak v Politice územního rozvoje uvádět.

Ministerstvo životního prostředí uvedený veřejný zájem v rozhodnutí MŽP vůbec nerefletovalo, jelikož toliko uvedlo, že má za to, že z hlediska rozhodování o stanovení průzkumného území považuje za aktuální Plán činnosti SÚRAO pro rok 2014.

Jelikož se Ministerstvo životního prostředí zcela nedostatečně zabývalo uvedenou námitkou, když vůbec neuvedlo, z jakého důvodu má za to, že obsah Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014 musí dostat přednost před obsahem Politiky územního rozvoje a Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, v rámci kterého bylo řízení zahájeno, brojil proti takovému posouzení veřejných zájmů žalobce v rámci svého rozkladu. Mimo jiné poukázal též na principy obsažené na straně 7 publikace SÚRAO Hlubinné úložiště radioaktivních odpadů a vyhořelého jaderného paliva dostupné na

internetových stránkách SÚRAO, podle nichž „průzkum lokality neproběhne bez souhlasu obcí a projednání příslušných detailů.“

Ministr životního prostředí k tomuto též uvedl toliko, že Plán činnosti SÚRAO pro rok 2013 byl nahrazen Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2014 usnesením vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013, přičemž nový plán činnosti požadavek na souhlas obcí neobsahuje. K obsahu Politiky územního rozvoje pak ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že tato „předpokládá, že z lokalit s vhodnými vlastnostmi horninového masivu a s vhodnou infrastrukturou pro vybudování HÚ bude proveden výběr dvou nejvhodnějších pro realizaci HÚ, a to již v roce 2015“ a s těmito slovy námitku žalobce zamítl.

Žalobce považuje vypořádání své námitky za nedostatečné, a to jak ve vztahu k Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2014, který nepovažuje pro věc za relevantní (viz výše), tak ve vztahu k veřejnému zájmu uvedenému v Politice územního rozvoje, kdy ministr životního prostředí toliko uvedl to, co tvrdil v rámci svého rozkladu též žalobce, aniž by doplnil jakékoliv úvahy, které ho vedly k závěru, že vzhledem k uvedenému předpokladu Politiky územního rozvoje je nutné námitku žalobce zamítnout a veřejným zájmem v ní obsaženým se nadále nezabývat. Z tohoto hlediska nelze než považovat napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí MŽP, za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

d) posouzení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny

V rozkladu žalobce namítal, že se Ministerstvo životního prostředí nedostatečně zabývalo posouzením vlivů geologických prací a realizace záměru hlubinného úložiště z hlediska ochrany přírody a krajiny, konkrétně pak zejména ve vztahu k přírodní památce Trenckova rokle.

Ministr životního prostředí k žalobcem uvedeným chráněným územím přírody a krajiny uvedl bez bližšího odůvodnění, že nelze učinit závěr, že by veřejný zájem na jejich ochraně převyšoval zájem na stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry a na případném vybudování hlubinného úložiště (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). SÚRAO má nicméně postupovat dále v souladu s požadavky právních předpisů na ochranu těchto území.

Uvedené vypořádání námitky navrhovatelů stran veřejného zájmu, který má primárně Ministerstvo životního prostředí chránit, považuje žalobce za zcela nedostačující, neboť z něj není patrné, na základě jakých úvah a myšlenkových pochodů dospěl ministr životního prostředí k uvedenému závěru. Skutečnost, že SÚRAO má nadále postupovat v souladu s právními předpisy považuje žalobce za notorietu, která při posuzování veřejných zájmů nemůže hrát žádnou roli ani závěr ministra životního prostředí neodůvodňuje. Vzhledem k těmto skutečnostem považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a žádá Městský soud v Praze, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí MŽP zrušil a ministra životního prostředí, respektive Ministerstvo životního prostředí zavázal tím, aby se při svém dalším rozhodování veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny pečlivě zabývali a své závěry stejně pečlivě a přesvědčivě odůvodnili.

e) posouzení veřejného zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů

Žalobce v rámci řízení před Ministerstvem životního prostředí namítal s ohledem na dodržování ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona a Plánu činnosti SÚRAO pro rok 2013 porušení základních zásad činnosti správních orgánů ze strany SÚRAO již při podání samotné žádosti o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry. Zájem na dodržování základních zásad činnosti správních orgánů přitom žalobce považuje za veřejný zájem.

Z rozhodnutí MŽP však nebylo zřejmé, jak se Ministerstvo životního prostředí s posuzováním tohoto veřejného zájmu vypořádalo, proto v rámci rozkladu požadoval žalobce zrušení rozhodnutí MŽP pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Ministr životního prostředí nicméně uvedený veřejný zájem odmítl s tím, že SÚRAO není orgánem veřejné moci, na kterého by se měly základní zásady činnosti správních orgánů vztahovat. Z těchto důvodů námitku žalobce jako nedůvodnou odmítl.

Žalobce však nemůže souhlasit se závěrem, že se na SÚRAO nevztahují základní zásady činnosti správních orgánů. SÚRAO je organizační složkou státu, která stát ze zákona zastupuje v řízení o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry v souvislosti se zřízením hlubinného úložiště. Jelikož se na stát jakožto představitele veřejné moci základní zásady činnosti správních orgánů nepochybně vztahují, je vyloučeno, aby si mohl stát ustanovit zástupce a tím se povinnosti dodržovat uvedené zásady zbavil. SÚRAO tedy byla povinna dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů, mimo jiné též zásadu zákonnosti. Při podávání žádosti o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry však uvedenou zásadu nedodržela, když jednala v rozporu s tehdy platným a účinným Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013, a tudíž i v rozporu s § 26 odst. 4 atomového zákona.

Ministerstvo životního prostředí tedy založilo svůj závěr uvedený v napadeném rozhodnutí na nesprávném právním posouzení otázky, zda se na SÚRAO povinnost dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů vztahuje či nikoliv. Z toho důvodu je potřeba napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit.

2.7 Podklady shromážděné v průběhu řízení neprokazují veřejný zájem na stanovení průzkumného území

Ministerstvo životního prostředí se v rámci rozhodnutí MŽP odkazovalo na několik dokumentů a ustanovení zákona, které měly svědčit pro veřejný zájem na stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry.

a) Mimo jiné se odkazovalo na § 26 atomového zákona, podle něhož má SÚRAO zjišťovat všechny činnosti spojené s bezpečným ukládáním odpadů, za které stát převzal zodpovědnost.

Žalobce k uvedenému argumentu Ministerstva životního prostředí v rámci svého rozkladu namítal, že toto ustanovení atomového zákona též ukládá SÚRAO postupovat v souladu s Plánem činnosti SÚRAO pro rok 2013. SÚRAO však podala žádost o stanovení průzkumného řízení v rozporu s tímto plánem činnosti, neboť si nevyžádalo souhlasy všech obcí dotčených stanoveným průzkumným územím. Tím porušilo zásadu legality, kterážto představuje veřejný zájem, který svědčí naopak proti tomu, aby bylo průzkumné území stanoveno.

Ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí (str. 9) k námitce žalobce uvedl, že lokality byly vybrány tak, aby vyhovovaly současným znalostem o geologické stavbě České republiky, jakož i rozsáhlým geologickým průzkumům v lokalitě Kraví hora. V případě poměrování veřejných zájmů podle § 4a odst. 6 geologického zákona pak nejde o posuzování velikosti zájmů na vybudování hlubinného úložiště. Nakonec pak ministr životního prostředí odkázal na odůvodnění rozhodnutí MŽP, které z blíže neuvedených důvodů považoval za odpovídající požadavkům geologického zákona.

Uvedené vypořádání námítky žalobce je zjevně nesprávné v části, v níž ministr životního prostředí vyslovuje svůj názor o tom, že zájmy na vybudování hlubinného úložiště jsou při rozhodování Ministerstva životního prostředí irelevantní. K této otázce se již žalobce vyjadřoval výše v rámci této žaloby.

Stejně tak žalobce považuje napadené rozhodnutí stran vypořádání této námitky za nepřezkoumatelné, neboť ministr životního prostředí jeho námitky nijak nerefletoval a toliko na odůvodnění rozhodnutí MŽP odkázal jako na odůvodnění souladné s právními předpisy.

b) Stejně tak se Ministerstvo životního prostředí při své ničím neodůvodněné obhajobě veřejného zájmu na stanovení průzkumného území odkazovalo na Společnou úmluvu o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady, která vstoupila v platnost dne 18. 6. 2001 a kterou se Česká republika zavázala nakládat s vyhořelým palivem a dalšími radioaktivními odpady tak, aby zabránila potenciálním rizikům z toho vyplývajícím.

Žalobce ve svém rozkladu namítal, že uvedená úmluva nepřikazuje, jakým způsobem má být bezpečnost nakládání s radioaktivními odpady zajištěna a její užití jako stěžejní podklad pro doložení veřejného zájmu na stanovení průzkumného území je nepřijatelný.

Ministr životního prostředí v zásadě souhlasil s námitkou žalobce, avšak doplnil, že ve světle ostatních podkladů rozhodnutí, lze dovodit povinnost České republiky, aby bezpečnost nakládání s radioaktivními odpady zajistila pomocí hlubinného úložiště, přičemž odkázal především na směrnici Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. 7. 2011, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem (dále jen „**směrnice EURATOM**“) a na bod 23 preambule směrnice EURATOM, podle které je nejbezpečnější a nejudržitelnější alternativou nakládání s vysokoaktivním odpadem a vyhořelým palivem považováno hloubkové geologické ukládání, přičemž členské státy by měly možnosti plánování a provádění jejich ukládání zahrnout do svých vnitrostátních politik.

S uvedenými závěry ministra životního prostředí však nelze souhlasit. Ačkoliv je ukládání radioaktivních odpadů a vyhořelého paliva patrně nejbezpečněji realizovatelné pomocí hlubinného úložiště, Ministerstvo životního prostředí, potažmo ministr životního prostředí měli zkoumat, zda zde je dán důvod pro nezbytnost vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, respektive v předemětné lokalitě a zda tato skutečnost převyšuje zájem na alternativním naplnění uvedené úmluvy a směrnice – tj. uložení nebezpečného odpadu do hlubinných úložišť umístěných na vhodných místech v jiných státech. Tyto skutečnosti přitom žalobce namítal v bodě e) na straně 10 svého rozkladu a není mu tak známo, proč ministr životního prostředí tyto námitky vůbec nerefletoval.

Závěr ministra životního prostředí tak považuje žalobce za nesprávný a v důsledku něho vypořádání námitky žalobce za nedostatečné, pročež žádá Městský soud v Praze, aby napadené rozhodnutí z těchto důvodů zrušil.

c) Dále Ministerstvo životního prostředí odkázalo na Koncepti nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice, která byla schválena usnesením Vlády ČR ze dne 15. května 2002 č. 487.

Žalobce k tomuto odkázal v rámci svého rozkladu na skutečnost, že uvedená koncepce ukládá do roku 2015 vybrat dvě finální lokality pro hlubinné úložiště, které budou zaneseny do územních plánů. Z toho je zjevné, že stanovení průzkumných území pro sedm kandidátních lokalit je v rozporu s touto koncepcí a s jejím harmonogramem.

Ministr životního prostředí na uvedenou námitku žalobce reagoval tvrzením, že žalobce dovozuje z uvedené koncepce veřejný zájem na dalším průzkumu všech lokalit pro hlubinné úložiště, kde žalobce požádal o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry a označil uvedenou námitku žalobce za účelovou.

Jelikož však žalobce nikdy nedovožoval veřejný zájem na dalším průzkumu všech lokalit pro hlubinné úložiště a ani nepožadoval stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry, což je patrné z jeho předchozích podání, nelze jeho námitku označit za účelovou, respektive naopak tvrzení ministra životního prostředí je třeba označit za nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost.

d) Dalším dokumentem, a který Ministerstvo životního prostředí odkazovalo je usnesení Vlády České republiky č. 929 ze dne 20. 7. 2008, kterým byla schválena Politika územního rozvoje.

Žalobce k uvedenému znovu poukazuje na skutečnost, že Politika územního rozvoje přikazovala vybrat vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště toliko za účasti obcí, přičemž uvedený požadavek na účast obcí musí být vykládán tak, že je třeba souhlasu těchto obcí, jinak by byl s ohledem na zákonnou účast obcí obsoletní. Tento závěr navíc odpovídá znění Plánu činností SÚRAO pro rok 2013.

Ministr životního prostředí však námitku žalobce označil za účelovou a poukázal na skutečnost, že uvedená usnesení vlády byla již překonána shora výše nekonkretizovanými usneseními vlády (patrně usnesení vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013). Obcím je pak přiznána účast na základě zákona. Jiné postavení obcím nepřísluší, neboť tak nestanovuje zákon.

Ani s tímto vypořádáním námitky ministrem životního prostředí nelze souhlasit, neboť usnesení vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013 se nikterak nedotýkalo Politiky územního rozvoje a jejího obsahu a ani nenahrazovala usnesení vlády, kterým byl schválen Plán činností SÚRAO pro rok 2013. S námitkou žalobce ohledně povinného souhlasu obcí se pak vypořádal ministr životního prostředí toliko formalisticky s odkazem na absenci zákonné úpravy, což je přístup, který již byl několikrát judikaturou Ústavního soudu odmítnut.

Žalobce se tedy domnívá, že právní závěry, na nichž vystavěl ministr životního prostředí vypořádání námitky žalobce, jsou nesprávné a ve spojení s dalšími námitkami žalobce zakládají důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

e) Dalším dokumentem, na který Ministerstvo životního prostředí odkázalo, byla směrnice EURATOM, podle které mají státy hledat alternativní řešení nakládání s jaderným odpadem, tj. uložit ho na svém území nebo si smluvně zajistit uložení na území jiného státu.

Žalobce v rámci směrnice EURATOM odkázal na článek 4 odst. 4, podle něhož mohou členské státy pro ukládání radioaktivního odpadu využívat úložišť v jiných členských státech, přičemž Ministerstvo životního prostředí tento aspekt přitom vůbec nezkontrolovalo při posuzování veřejných zájmů na stanovení průzkumného území. Dále pak žalobce upozornil na požadavek směrnice EURATOM na zajištění účinné účasti veřejnosti, tedy i obcí, na rozhodování o nakládání s vyhořelým palivem, mezi něž řadí žalobce též rozhodování o stanovení průzkumného území. S tímto požadavkem pak není souladný postup SÚRAO ani Ministerstva životního prostředí, potažmo ministra životního prostředí, které souhlas obcí v rámci svého rozhodování fakticky vůbec nereflktují.

Přestože ministr životního prostředí vehementně argumentoval v rámci napadeného rozhodnutí směrnicí EURATOM ve vztahu k povinnosti státu zabezpečit radioaktivní odpad a vyhořelé palivo pomocí hlubinného ukládání (viz výše), s žalobcem namítanými požadavky směrnice EURATOM se vypořádal toliko prostým odkazem na zákonné zajištění účasti veřejnosti v rámci řízení dle geologického zákona, které přiznává obcím i žalobci postavení účastníka řízení.

Jak již žalobce výše uvedl, ministr životního prostředí stejně jako Ministerstvo životního prostředí zcela ignorují možnost ukládání radioaktivního odpadu a vyhořelého paliva v hlubinných

úložištích na území jiných států, ačkoliv je toto posuzování zcela nepochybně spjato s posuzování veřejných zájmů na stanovení průzkumného území pro takové hlubinné úložiště. Nadto pak žalobce poukazuje na skutečnost, že účinná účast nemůže zahrnovat toliko formální postavení veřejnosti, co by účastníka řízení, nýbrž musí vést k faktickému zohlednění zájmů veřejnosti při rozhodování ve věcech zřízení hlubinného úložiště. Závěr ministra životního prostředí prezentovaný v napadeném rozhodnutí tak považuje žalobce za nesprávný a žádá o zrušení napadeného rozhodnutí v rámci soudního přezkumu.

2.8 Správní orgány nevzaly při svém rozhodování v úvahu námitky nevhodnosti lokality pro vybudování hlubinného úložiště

Žalobce již v rámci svého vyjádření k žádosti SÚRAO namítal nevhodnost lokality pro vybudování hlubinného úložiště, přičemž ke svým tvrzením navrhnul též důkazy – odborné vyjádření Mgr. Matěje Machka, Ph.D. z Geofyzikálního Ústavu Akademie věd České republiky a studii společnosti AQUATEST a.s. z roku 2011 vyhotovenou pro SÚRAO, z nichž vyplývá nevhodnost lokality pro realizaci dalších prací směřujících k vybudování hlubinného úložiště a značná rizikovost takového postupu, a to především z důvodů výskytu staré důlní činnosti a těžby surovin v užších lokalitách ve smyslu § 2 vyhlášky č. 215/1997 Sb., o kritériích na umístování jaderných zařízení a velmi významných zdrojů ionizujícího záření, ve znění pozdějších předpisů.

Ministerstvo životního prostředí k uvedeným důkazům naopak uvedlo, že lokalita Kraví hora má nespornou výhodu právě v tom, že navazuje na rozsáhlé důlní dílo. Tímto tvrzením zatížilo řízení vadou, když vycházelo ze skutkového stavu, který je v rozporu s obsahem správního spisu.

Ministr životního prostředí stran důkazů předložených žalobcem v průběhu řízení pak uvedl, že otázka geologické vhodnosti nebo nevhodnosti dané lokality a otázka hodnocení rizik případného vybudování hlubinného úložiště není předmětem řízení žádosti o stanovení průzkumného území podle § 4a odst. 6 geologického zákona. Ministerstvo životního prostředí mělo poměřovat další veřejné zájmy toliko se zájmem na dalším průzkumu předmětné lokality.

Žalobce však již výše odůvodnil s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že se mělo Ministerstvo životního prostředí, potažmo ministr životního prostředí zabývat též veřejným zájmem na vybudování hlubinného úložiště v lokalitě, a tedy i vhodností této lokality pro vybudování hlubinného úložiště.

Stran tohoto tvrzení pak žalobce uvádí, že právě z důvodů již provedených rozsáhlých studií a jiných materiálů již existuje pro lokalitu dostatek podkladů a je nepravděpodobné, že by práce v průzkumném území dospěly k zásadním novým poznatkům. Z tohoto hlediska nepovažuje žalobce za nezbytné průzkumné území v lokalitě Kraví hora stanovovat, naopak se, dle jeho názoru, jedná o plýtvání s veřejnými prostředky za jaderného účtu v řádech desítek miliónů korun.

III. Závěrečný žalobní návrh

Vzhledem k výše uvedenému a závažnosti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, respektive ministra životního prostředí, které může ovlivnit stav v území na stovky let dopředu, považuje žalobce dosavadní postup správních orgánů za neudržitelný a navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby vydal následující

r o z s u d e k :

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 29. 4. 2015, č. j. 1063/M/15 25594/ENV/15 se zrušuje.**

- II. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 10. 2014, č. j. 2092/560/14, 73273/ENV/14 se zrušuje.**
- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení k rukám právního zástupce žalobce, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.**

V Táboře dne 7. 7. 2015

Calla – Sdružení pro záchranu prostředí
v právním zastoupení Mgr. Pavlem Douchou, advokátem